

Når et *flertal* (udvalget undtagen socialistisk folkepartis medlem) må gå imod dette forslag, skyldes det dels de væsentlige omkostninger — de anslåede årlige udgifter på 30 mill. kr. overstiger langt den årlige udgift til Folketingstidende — dels at det er flertallets opfattelse, at de af forslagsstillerne tilsigtede formål bedre og langt billigere kan opfyldes gennem de offentlige massemedier radio og TV, i hvis ledelse folketingsrådet og de politiske partier er repræsenteret og kan fremføre deres ønsker om forbedring af den orientering, som i øjeblikket gives.

I forbindelse med behandlingen af forslaget til folketingsbeslutning har udvalget fra ordføreren for forslagsstillerne, hr. Sigsgaard, der har deltaget i udvalgets møder om denne sag, modtaget en henstilling om at tage initiativ til, at der gennemføres en undersøgelse af dagspressens behandling af folketingsstoffet, jfr. hr. Sigsgaards som bilag optrykte skrivelse.

Udvalget har imidlertid ikke fundet anledning til at tage et sådant initiativ, idet udvalget, *selv om* en sådan undersøgelse skulle give til resultat, at dagspressens behandling af folketingsstoffet ikke kan betegnes som alsidig og udførlig, ikke ville kunne anse dette som en tilstrækkelig motivering for udgivelse af det foreslåede særlige folketingsblad.

Herefter indstiller det nævnte *flertal* forslaget til folketingsbeslutning til *forkastelse*.

Et *mindretal* (socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget) har en del sympati for forslagets hovedprincip, men mener ikke, at den konkrete udformning af planen er rigtig. Man vil undlade at stemme ved 2. (sidste) behandling og vil ved senere lejlighed vende tilbage til spørgsmålet om en bedre oplysning om folketingsarbejdet.

Ved forslagets 2. (sidste) behandling imødegik *Sigsgaard* (VS) i et længere indlæg de øvrige partiers argumenter for at afvise forslaget. Han fandt disse argumenter uden enhver værdi. Man havde udvist en rent negativ holdning og intet gjort for eventuelt at omforme forslaget eller på anden måde sørge for, at alsidig information og orientering blev ydet befolkningen.

Afvisningen kunne kun opfattes som et udtryk for de gamle partiers ønske om at hindre de presseløse partier i at nå ud til befolkningen med deres politik og deres forslag. Afvisningen måtte derfor karakteriseres som antidemokratisk.

Ellen Strange Petersen (KF) fandt, at betænkningen fra forretningsordensudvalget viste, at man erkendte, at der var et problem; man mente blot ikke, det var den rigtige vej. Alle i tinget ville sikkert fortsætte med at overveje, hvad man kunne gøre for at gøre forbindelsen bedre.

Aksel Larsen (SF) udtrykte, ligesom partiets ordfører ved 1. behandling, en del sympati for forslagets hovedprincip, men mente blot ikke, at den foreslåede konkrete udformning af planen var rigtig.